

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Ja, det er jo det, vi har haft erfaring for, at små eller mellemstore lande kan spille en rolle, hvis de vel at mærke har en konkret dagsorden, og det er det, jeg så godt kan lide ved Europa, at vi der kan gøre en forskel. Der er jo ikke noget ved bare at gabe op og have alle de rigtige lurmærkede meninger, hvis aldrig de gør en skygge forskel noget sted.

Det er godt, at man har sin egen holdning, og at man så også har et forum, hvor man kan gøre den gældende, men man skal også have evnen til at lytte til, hvad andre siger til en. Og det er jo netop det, jeg så godt kan lide ved det europæiske samarbejde med alle dets svagheder.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg hørte hr. Svend Auken under sin ordførertale sige, at forfatningen ikke er udtryk for føderalisme, men er det ikke netop udtryk for føderalisme, når EU får en nationalhymne, en nationaldag, en præsident, en udenrigsminister, et flag, en møntfod og en ydre grænse? Det er jo en føderal stat, og det er jo det, Socialdemokraterne vil have. Det er i hvert fald det, Socialdemokraterne arbejder for.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror i virkeligheden, at de bestemmelser i traktaten er udtryk for nederlag. De, der ønskede, at det her skulle være en superstat, og at der virkelig nu skulle overdrages beføjelser og så-dan noget, fik sig jo en slem skuffelse.

På kompetenceområdet fik man i realiteten ikke overført ny kompetence, på nogle områder fik man lidt mere effektive beslutningsprocesser, det synes jeg er en god ting, men ellers blev man bremset. Der er i teksten lavet et klart kompetencekatalog, og bestemmelserne om, at formålet er en stadig tættere union, er fjernet og erstattet med udtrykket, at det er suveræne stater, der har delegeret myndighed for at løse nogle konkrete fælles opgaver.

Så det var føderalisternes sorte dag, da den her forfatningstraktat kom igennem. Og hvad brugte de så som plasteret på kraniebruddet? De tog alle de, havde jeg nær sagt, ligegyldige ting som flag, flagdag, Beethovens i øvrigt smukke »Ode an die Freude« osv. som hymne. Men det var jo plasteret på kraniebruddet.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu bad jeg hr. Svend Auken om at bekræfte, at de eksempler, de symboler, jeg nævnte her, netop er udtryk for en føderal stat, og det er de jo. Det kan man ikke rigtig komme uden om.

En anden ting, jeg godt kunne tænke mig at spørge om med et smil på læben, er: Det har været på tale, at hr. Svend Auken skulle have en statue her ude i vandrehallen ved siden af Grundtvig. Burde den ikke stå i Bruxelles ved EU-parlamentsbygningen, for det er jo her, hr. Svend Aukens hjerte ligger?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Nej, det er de færreste, der vil sige, at mit hjerte er deponeret i Bruxelles. Jeg har været meget, meget kritisk over for mange dele af det europæiske samarbejde og synes, at vi skal være kritiske. Men selve tanken om, at vi har et forpligtende samarbejde, hvor vi prøver at løse fælles problemer, har jeg altid været tiltalt af, og derfor kan jeg egentlig meget godt lide den der traktat, fordi den sætter en stopper for alle de der unionsdrømmerier og erstatter dem med en klar tilbagevenden til det, der var Jean Monnets oprindelige idé med det europæiske fællesskab.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ak ja, også hos dette medlem af det klerikale fætterskab vælder nostalgien op i forbindelse med denne debat, også når jeg kigger op på formandsstolen. Jeg husker min debat med hr. Niels Helveg Petersen i Horsens i foråret 1972, og så husker jeg tydeligt, da jeg som formand for Ribekomiteen mod EF bød hr. Svend Auken velkommen på Ribe Slotsbanke, og jeg må tilstå, at det referat, han giver af, hvad han der sagde, ikke helt svarer til min erindring.

Men det, som jeg egentlig tager ordet for at sige, er, at når hr. Svend Auken tilspørger os, om der er nogle af os, der vil have Maastricht tilbage, så kunne jeg godt fristes til at sige ja. Men jeg har ingen mulighed for at få det, for sådan har man drevet befolkningerne i Europa foran sig: Hvis de stemmer forkert, så bliver de pisket til at stemme rigtigt, dvs. det, som magten vil have.

Derfor er det jo et fuldstændig retorisk spørgsmål at stille: Vil I have Maastricht tilbage? Det ville jeg gerne, og jeg vil gerne gå endnu længere tilbage, sådan at man respekterede den